

Η θαυμαστή εμφάνιση της Παναγίας στον Όσιο Σέργιο του Ραντονέζ

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Μια νύκτα, ὁ Ὁσιος Σέργιος στεκόταν μπροστὰ στὴν εἰκόνα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ προσευχόταν: -Παναγία, Μητέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐλπίδα καὶ προστασία τῶν πιστῶν, γίνε μεσίτρια γιὰ μᾶς τοὺς ἀναξίους. Ἰκέτευε τὸν Υἱὸ καὶ Θεό Σου νὰ ἐκδηλώνει τὴν εὐσπλαγχνία του στὸν ἅγιο αὐτὸ τόπο. Ἐσένα, τὴν Μητέρα τοῦ γλυκύτατου Χριστοῦ, καλοῦμε σὲ βοήθεια οἱ δοῦλοί Σου, γιατί ἐσὺ εἶσαι γιὰ ὄλους μας καταφυγή, καὶ δύναμις. Τελειώνοντας τὴν προσευχή

αυτή, καθώς
για λίγο να τ
μείνε άγρυπν
πρόλαβε να

Θεοτόκο, κάθησε
μαχαιά: -Παιδί μου,
ή επίσκεψη. Μόλις
-Ίδού, έρχεται ή

Πανάχραντη.

Ο Άγιος βγήκε γρήγορα από το κελλί του στον προθάλαμο, όπου τον περιέβαλε ένα φως, πιδ λαμπρό και από τον ήλιο. Άξιώθηκε να δη όλοφώτεινη την Μητέρα του Θεού συνοδευόμενη από τον Απόστολο Πέτρο και τον Ευαγγελιστή Ιωάννη. Μη μπορώντας να άντέξει την έκτυφλωτική λαμπρότητα του όράματος, ό Όσιος έπεσε καταγής. Η Ύπεραγία Θεοτόκος έσκυψε, τον άγγιξε με τα χέρια της και του είπτε: -Μη φοβάσαι έκλεκτέ μου! Ήλθα να σε έπισκεφτώ, γιατί άκουσα τις προσευχές που κάνεις για το μοναστήρι και τους άδελφούς. Μη λυπάσαι και μην άνησυχής λοιπόν για την μονή αυτή. Από τώρα και στο έξής θα έχει κάθε εύλογία. Δεν θα παύσω να φροντίζω για τον τόπο αυτό και τώρα που ζής, αλλά και μετά την έκδημία σου. Η υπερκόσμιος λάμψις έσβησε και ό Άγιος παρέμεινε άναυδος. Μόλις συνηλθε βλέπει τον μαθητή του ακίνητο σαν νεκρό, από τον φόβο και την έκπληξη. Τον βοήθησε να συνέλθη. Έκεϊνος έπεσε στα πόδια του γέροντα

λέγοντας: -Πάτερ, γὰ χάρη τοῦ Χριστοῦ, μίλησέ μου γιὰ αὐτὸ τὸ θαυμαστὸ ὄραμα. Μὲ συγκλόνησε τόσο πὺ νοιώθω τὴν ψυχὴ μου νὰ χωρίζεται ἀπὸ το σῶμα -Παιδί μου, περίμενε λίγο γιὰτι καὶ ἐγὼ δὲν μπορῶ ἀκόμη νὰ συνέλθω· τοῦ ἀπάντησε γεμάτος θεϊκὴ χαρὰ, καὶ ἀνέκφραστη εὐφροσύνη ὁ Ὅσιος. Ἔπειτα διέκοψε τὴν σιωπὴ: -Εἶδοποίησε νὰ ἔλθει ἐδῶ ὁ π. Ἰσαὰκ καὶ ὁ π. Συμεών. Ὄταν ἦλθαν οἱ πατέρες, τοὺς διηγήθηκε μὲ λεπτομέρειες τὴν θαυμαστὴ ἐπίσκεψη τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ τῶν δύο Ἀποστόλων. Οἱ καρδιὲς ὄλων πλημμύρισαν ἀπὸ συγκίνηση καὶ χαρὰ. Ἔψαλαν τὴν παράκληση πρὸς τὴν Παναγία, καὶ ὁ Ὅσιος παρεμεινε ὅλη τὴν νύκτα ἄγρυπνος συλλογιζόμενος τὸ ὄραμα καὶ εὐγνωμονώντας τὴν Πανάχραντη. Τὸ γεγονὸς αὐτό, ἔγινε τὸ 1338, τέσσερα χρόνια πρὶν τὴν κοίμηση τοῦ Ὁσίου.

Πηγές: ΔΙΔΑΧΕΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΘΩΝΑ - fdathanasiou.wordpress.com